

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 22.02.1968, sp. zn. 6 Cz 212/67, ECLI:CZ:NS:1968:6.CZ.212.1967.1

Číslo: 82/1968

Právní věta: Doba pobírání invalidního důchodu nemůže být započtena podle § 5 odst. 2 zák. č. 101/1964 Sb. jako doba zaměstnání I. pracovní kategorie, jestliže pracovník nenastoupil po odnětí invalidního důchodu opět zaměstnání I. pracovní kategorie zůstává však náhradní dobou, jež se započítává do doby zaměstnání pro vznik nároku na starobní důchod.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 22.02.1968

Spisová značka: 6 Cz 212/67

Číslo rozhodnutí: 82

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Důchod, Sociální zabezpečení

Předpisy: 101/1964 Sb. § 5
§ 7 102/1964 Sb. § 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 82/1968 sb. rozh.

Doba pobírání invalidního důchodu nemůže být započtena podle § 5 odst. 2 zák. č. 101/1964 Sb. jako doba zaměstnání I. pracovní kategorie, jestliže pracovník nenastoupil po odnětí invalidního důchodu opět zaměstnání I. pracovní kategorie; zůstává však náhradní dobou, jež se započítává do doby zaměstnání pro vznik nároku na starobní důchod.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 22. 2. 1968, [6 Cz 212/67.](#))

Rozhodnutím Státního úřadu sociálního zabezpečení z 22. 4. 1965 byla zamítnuta žádost navrhovatele o přiznání starobního důchodu s odůvodněním, že nesplňuje podmínky nároku na starobní důchod, neboť nedovršil věk 60 let, a nesplňuje ani podmínky pro starobní důchod z I. pracovní kategorie, když v této pracovní kategorii neodpracoval 20 roků.

Ve svém opravném prostředku namítal navrhovatel, že odpracoval v I. kategorii 14 roků 131 dnů, potom pobíral invalidní důchod pod obu 8 roků 23 dnů. Protože se po uzdravení nemohl vrátit k původnímu povolání v I. pracovní kategorii z důvodů zdravotních, žádal, aby mu doba pobírání

invalidního důchodu od 12. 9. 1951 do 5. 10. 1959 byla hodnocena jako doba spadající do I. pracovní kategorie, čímž by splnil podmínku 20 roků zaměstnání v I. pracovní kategorii.

Usnesením z 30. 6. 1965 zrušil krajský soud v Praze rozhodnutí odpůrce, když dospěl k závěru, že dobu pobírání invalidního důchodu pracovníka I. pracovní kategorie od 12. 9. 1951 do 30. 6. 1957 nutno hodnotit jako náhradní dobu podle § 5 odst. 2 a § 7 zák. č. 101/1964 Sb.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou Nejvyššího soudu, že byl usnesením krajského soudu porušen zákon a zrušil je.

Z odůvodnění:

Navrhovatel pracoval v době od 5. 5. 1937 do 12. 9. 1951 v I. pracovní kategorii. Od 12. 9. 1951 do 5. 10. 1959 pobíral invalidní důchod a od

6. 10. 1959 do 6. 5. 1961 částečný invalidní důchod; přitom od 1. 7. 1957 byl opět zaměstnán, nevykonával však práce I. pracovní kategorie, protože mu to zdravotní stav nedovoloval.

Protože se navrhovatel narodil dne 23. 10. 1905, bylo třeba především uvážit, zda nesplnil podmínku vzniku nároku na starobní důchod pracovníka I. pracovní kategorie již dosažením věku 55 let, tedy dnem 23. 10. 1960 (ještě za účinnosti zák. č. 55/1956 Sb.). K tomuto dni navrhovatel nárok na tento důchod nesplňoval, protože měl dopracováno v I. pracovní kategorii pouze 14 roků 131 dnů; doba pobírání invalidního důchodu nebyla podle tohoto zákona náhradní dobou, když měla jen ten význam, že se nároky z důchodového zabezpečení podle § 7 odst. 2 cit. zákona posuzovaly tak, jako kdyby pracovník nevystoupil ze zaměstnání, při čemž ovšem doba přerušení se nezapočítávala do doby zaměstnání. To znamená, že navrhovatel v době dosažení věku 55 let nesplňoval podmínky nároku na starobní důchod, protože neodpracoval 20 zhodnotitelných roků.

Když navrhovatel požádal v lednu 1965 o starobní důchod, bylo již třeba posuzovat jeho nárok podle ustanovení zák. č. 101/1964 Sb. Protože navrhovatel požádal o důchod před dosažením 60. roku, bylo třeba zjistit, zda splňuje podmínku nároku na starobní důchod pracovníka I. pracovní kategorie. Krajský soud správně zdůraznil v odůvodnění svého rozhodnutí, že doba pobírání invalidního důchodu je podle § 7 odst. 1 písm. h) zák. č. 101/1964 náhradní dobou a že podle § 5 odst. 2 cit. zákona se do doby zaměstnání I. kategorie započítávají také náhradní doby, bylo-li zaměstnání I. pracovní kategorie přerušeno jen těmito dobami. Kdyby byl tedy navrhovatel po odnětí invalidního důchodu opět nastoupil zaměstnání I. pracovní kategorie, byla by mu doba pobírání invalidního důchodu podle § 5 odst. 2 zák. č. 101/1964 Sb. hodnocena jako doba zaměstnání I. pracovní kategorie; vzhledem k tomu by navrhovatel splňoval podmínku 55 let věku a 20 roků zaměstnání I. pracovní kategorie a měl by nárok na starobní důchod pracovníka I. pracovní kategorie. Poněvadž však navrhovatel po odnětí invalidního důchodu již v zaměstnání I. pracovní kategorie nepracoval, nemohla mu být doba pobírání invalidního důchodu hodnocena jako doba zaměstnání I. pracovní kategorie. Doba pobírání invalidního důchodu zůstává ovšem náhradní dobou a je třeba ji navrhovateli započítat jako dobu zaměstnání, tj. jen jako dobu potřebnou pro vznik nároku na starobní důchod, na který mu vznikl nárok podle toho, v které pracovní kategorii pracoval tehdy, když splnil podmínku věku a potřebné doby zaměstnání. Na tom nemění nic ustanovení § 1 odst. 1 vyhl. č. 102/1964 Sb., protože podle tohoto ustanovení se pouze zachovávají výhody, kterých již pracovník dosáhl.

V době rozhodnutí odpůrce, tj. 22. 4. 1965, i v době rozhodování soudu, tj. 30. 6. 1965, navrhovatel nesplňoval podmínku 60 let věku; neměl proto nárok na starobní důchod.

Krajský soud, který zrušil rozhodnutí odpůrce z 22. 4. 1965 z důvodu uvedeného v napadeném

usnesení, porušil zákon v ustanovení § 5 odst. 2 zák. č. 101/1964 Sb.